

РЕШЕНИЕ

№ 1408

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря АЛЕКСАНДРА В. Т.А
като разглежда докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20221110165119 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от *** срещу С. Т. Й., с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 558, ал. 7, вр. чл. 557, ал.1, т. 2, б. „а“ КЗ за заплащане на сумата от 1000 лв., предявен като частичен иск от общо заявена претенция в размер на 270368,56 лв., представлява сбор от изплатени суми, въз основа на решение № 3779/2018 г. на СГС, 14 състав, Решение № 5859/2019 г. на САС, 14 състав, и образуваните въз основа на последното и.д. № 2221/2019, и.д. № 8525/2020 и и.д. № 7627/2020 по описа на ЧСИ Б., с рег. № *** от КЧСИ, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 27.11.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 26.12.2016 г., в гр. С., при управление на лек автомобил „Мазда 323“, с рег. № *** ответникът е нарушил правилата за движение по пътищата и е реализирал ПТП, при което на Ан. Ан. С. е причинена средна телесна повреда. Поддържа, че ответникът е управлявал автомобила без да има сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за същия. Ищецът е изплатил на основание чл. 558, ал. 7, вр. чл. 557, ал.1, т. 2, б. „а“ КЗ обезщетения за неимуществени вреди в полза Ан. Ан. С., присъдени със съдебни решения, постановени в производства, по които ответникът е бил трето лице помагач, а именно – влезли в сила решения по гр. д. № решение № 3779/2018 г. на СГС, 14 състав, Решение № 5859/2019 г. на САС, 14 състав. Въз основа на постановените съдебни решения били образувани три броя изпълнителни дела при ЧСИ Б. - № 2221/2019 г., № 8525/2020 г. , и № 7627/2020 г. След предприетото принудително изпълнение по и.д. № 2221/2019 г. била събрана сума в обща размер на 138525,40 лв., от които 100 000 лв. главница, 31 256,46 лв. законна лихва за периода от 14.05.2017 г. до 18.06.2020 г., и 7268,94 лв. - разноски по изпълнителното дело. По второто изпълнително дело № 8525/2020 г. ищецът *** твърди, че е изплатил сума в размер на 3953,13 лв. - разноски по изпълнителното дело , като след подадено възражение била възстановено сума в размер на 438,40 лв., или остатъка възлиза на сумата от 3514,73. По и.д. № 7627/2020 г. ищецът е заплатил сумата от 6516,41 лв. –

разноски по изпълнителното дело, като след подадено възражение била възстановено сума в размер на 328,80 лв., или остатъка възлиза на сумата от 6187,61 лв. Сочи, че изплатените в полза на лицата обезщетения, ведно с направените разноски възлизат на сума в общ размер от 270368,56 лв. Поддържа, че до ответника е изпратена регресна покана за заплащане на процесната сума, но претенцията останала неизплатена. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника С. Т. Й., чрез назначения особен представител адв. А., с който оспорва предявените искове. Релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 558, ал. 7, вр. чл. 557, ал.1, т. 2, б. „а“ КЗ:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже настъпването на ПТП вследствие противоправното поведение на ответника, който към момента на събитието е управлявал МПС без валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилите вреди, изплащането на обезщетение на увреденото лице в твърдения размер.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на претендираното вземане, като в негова тежест е и опровергаване презумпцията за вина на делинквента.

По наведеното в отговора, възражение за погасяване на вземането по давност, в тежест на ищеца е да установи настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираното в настоящото производство вземане.

С оглед становището на ответника, като безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 153 ГПК, с протоколно определение от 05.12.2023 г., са отделени следните обстоятелствата: настъпването на ПТП вследствие противоправното поведение на ответника, който към момента на събитието е управлявал МПС без валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилите вреди, както и изплащането на обезщетение на увреденото лице в твърдения размер. Същите безспорни обстоятелства се установяват и от събраните по делото и неоспорени писмени доказателства.

С оглед изложеното и при съвкупната преценка насъбраните по делото доказателства, съдът намира, че по делото са установени всички елементи на фактическия състав за суброгиране на ***, поради което ответникът носи отговорност за вземането на фонда за платеното обезщетение.

С решение № 4494/19.06.2019 г., постановено по гр.д. №3779/2018 г., по описа на СГС, I- 14 състав, *** е осъден да заплати на Ан. А. С. на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ, вр. чл. 558, ал. 5 КЗ и чл. 497, ал. 1 КЗ сумата от 80 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди по повод възникнало на 26.12.2016 г. пътнотранспортно произшествие, причинени от МПС без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 14.05.2017 г. до окончателното изплащане, и сумата от 13 489,50 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, реализирани в периода от 13.07.2017 г. до 17.04.2018 г. по повод възникнало на 26.12.2016 г. пътнотранспортно произшествие, причинени от МПС без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, като са отхвърлени претенциите за разликата над 80 000 лв. до пълния предявен размер от 250 000 лв., и за законната лихва за периода от 05.05.2017 г. до 13.05.2017 г., както и за разликата над 13489,50 лв. до пълния предявен размер от 13492,20

лв. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК *** е осъден да заплати в полза на бюджета на СГС сумата от 4029,10 лв. – сторените по делото разноски, както и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв. Д. сумата от 2379,94 лв. – адвокатско възнаграждение.

Видно от решение № 1072 от 29.05.2020 г., постановено по гр.д. № 5859/2019 г. по описа на САС, 14 състав, първоинстанционното решение е било отменено в частта, в която е отхвърлен иска по чл. 557, ал. 1, т. 2, б „а“ КЗ, вр. чл. 558, ал. 5 КЗ и чл. 497, ал. 1 КЗ, за сумата над 80 000 лв. до сумата от 180 000 лв., като *** е осъден да заплати на Ан. Ан. С. сумата от още 100 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди по повод възникнало на 26.12.2016 г. пътнотранспортно произшествие, причинени от МПС без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ ведно със законната лихва от 14.05.2017 г. до окончателното изплащане. Със същото *** е осъден да заплати на Ан. Ан. С. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 2941,18 лв. – разноски по делото, на основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв. Д. сумата от 3000 лв. – адвокатски хонорар, и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на САС държавна такса в размер на 6000 лв.

От представените по делото платежни нареждания от 29.08.2019 г. се установява, че на Ан. Ан. С. е била заплатена сумата от 112 111,72 лв. на основание решение гр.д. № 3779/2018 г., СГС, 1, 14 с-в., с платежно нареждане от 23.09.2020 г., е заплатена сумата от 6000 лв. с основание за плащане ДТ по гр.д. № 3779/2018 г., 1, 14 с-в, а с платежно нареждане от 23.09.2020 г. е заплатена сумата от 4029,10 лв. с основание разноски по гр.д. № 3779/2018 г., 1, 14 с-в.

Видно от изпълнителни листа от 05.06.2020 г., от 06.01.2020г. и от 19.11.2020 г., същите са били издадени срещу *** във връзка със сумите, които последният е бил осъден да заплати от САС по воденото от Ан. С. производство за обезщетение, а именно, както следва: за сумата от 100 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди по повод възникнало на 26.12.2016 г. пътнотранспортно произшествие, причинени от МПС без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ ведно със законната лихва от 14.05.2017 г. до окончателното изплащане; за сумата от 2941,18 лв. – разноски по делото; и за сумата от 5379,94 лв. – адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗА.

Установява се от приетите по делото покана за доброволно изпълнение, изх. № 30942/10.06.2020 г. и платежно нареждане от 18.06.2020 г., че по и.д. № 2221/2019 г., длъжникът *** е заплатил на 18.06.2020 г. сумата от 140878,62 лв., от които 100 000 лв. – главница, 31256,46 лв. – законна лихва, и 9622,16 лв. – разноски по изпълнителното дело.

Видно от покана за доброволно изпълнение, изх. № 75307/07.12.2020 г. и платежно нареждане от 08.12.2020 г., длъжникът *** е заплатил на 08.12.2020 г. по и.д. № 8525/2020 г., сумата от 3953,13 лв., от които 2941,18 лв. – главница, 1011,95 лв. – разноски по изпълнителното дело.

От представени покана за доброволно изпълнение, изх. № 71893/23.11.2020 г. и платежно нареждане от 25.11.2020 г., се установява, че по и.д. № 7627/2020 г. длъжникът *** е заплатил на 25.11.2020 г. сумата от 6516,41 лв., от които 5379,94лв. – главница, и 1136,47 лв. – разноски по изпълнителното дело.

В практиката на ВКС, обективирана в [решение № 8 от 22.06.2022 г.](#) по т. д. № 2144/2020 г. на ВКС, I т. о, решение № 60260 от 19.08.2022 г. на ВКС по гр.д. № 490/2021 г., IV, ГО, [решение № 127 от 18.10.2019 г.](#) по т. д. № 2835/2018 г. на ВКС, I т. о., [определение № 50028 от 24.01.2023 г.](#) по т. д. № 2349/2021 г., т. к., II т. о. на ВКС, е прието, че регресното право на *** обхваща платените разходи по [чл. 288, ал. 8 КЗ](#) (отм.), т. е. разходите за определяне и изплащане на обезщетението. Това са обичайните разходи, необходими за установяване механизма на ПТП, вида и обема на претърпените от увредените лица вреди, както и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите. Разноските в изпълнителното производство /такси и разноски по [Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ](#), адвокатски възнаграждения и др. / са направени след влизане в сила на съдебните решения по исковете

на увредените лица на основание [чл. 288 КЗ](#) (отм.), т. е. след установяване със сила на пресъдено нещо на подлежащите на обезщетяване вреди и размера на дължимите от фонда обезщетения. В този смисъл тези разноски не представляват необходими разходи за определяне на обезщетението, респ. са извън обхвата на регресното право на ***.

Предвид изложеното претенцията на *** се явява основателна за сумите, за които е бил осъден с решение от 19.06.2019 г. в производството по гр.д. № 3779/2018 г., по описа на СГС, I- 14 състав, а именно: сумата от 80 000 лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди, сумата от 13489,50 лв. - обезщетение за причинени имуществени вреди, сумата от 18622,22 лв. – законна лихва от 14.05.2017 г. до 29.08.2019 г., сумата от 4029,10 лв. – разноски, и сумата от 2379,94 лв. – адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА, както и за сумите, за които *** е бил осъден с решение от 29.05.2020 г., постановено по гр.д. № 5859/2019 г. по описа на САС, 14 състав, а именно: сумата от 100 000 лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди, сумата от 31256,46 лв. – законна лихва от 14.05.2017 г. до 18.06.2020 г., сумата от 2941,18 лв. – разноски, сумата от 3000 лв. – адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА и сумата от 6000 лв. – държавна такса. Разноските по изпълнението следва да се изключат от размера на вземането. Видно от приложените по делото три броя покани за доброволно изпълнение – по и.д. № 2221/2019 г., и.д. № 8525/2020 г. , и и.д. № 7627/2020 г., сумите представляващи такси и разноски по ТТРЗЧСИ и адвокатски възнаграждения за представителство в хода на принудителното изпълнение, възлизат на сумата в общ размер от 11770,58 лв.

В конкретния случай от страна на ищеца се претендира сумата от 1000 лв. – частичен иск от сумата от 270368,56 лв.

С оглед на това, искът следва да бъде уважен изцяло, доколкото същият е частично предявен, а изводите на съда относно недължимост на сумата от 11770,58 лв. от общо претендираната 270368,56 лв. следва да бъде взета предвид при евентуално последващо предявяване на претенция, касателно размерът на обезщетението, над сумата от 1000 лв.

По възражението за изтекла погасителна давност:

Правото на *** да иска от делинквента обезщетението, което е платил на увреденото лице в резултат на виновно предизвикано от първия ПТП и да встъпи във всички права, които то има срещу прекия причинител на щетата е аналогично по съдържание и правна характеристика със суброгационно право на застрахователя, изплатил обезщетение на правоимащия въз основа на съществуващата застраховка „Гражданска отговорност“ – арг. от [чл. 213 КЗ](#) (отм.). Поради това и в случая приложение намира възприетото в трайната практика на ВКС разбиране, застъпено и в т. 14 на ППВС № 7/77 г., чието действие не е отменено, че щом основанието за регресните суброгационни иски, които застрахователят предявява, възниква от друг спрямо застрахователното правоотношение фактически състав, в който като елемент се включва и изплащане на сумите на правоимащите лица, то за тези иски тече не само различна по продължителност, спрямо специалната застрахователна давност, погасителна давност, но е различен и началният момент, който не е от настъпване на застрахователното събитие, а от изплащане на застрахователното обезщетение, респ. на приравненото на него такова, платимо от *** /в този смисъл [Решение № 178 от 21.10.2009 г.](#) по т. д. № 192/2009 г. на ВКС II ТО, [Решение № 53 от 16.07.2009 г.](#) по т. д. № 356/2008 г., на ВКС, I ТО; [Решение № 2 от 2.02.2011 г.](#) по т. д. № 206/2010 г. на ВКС, II ТО, [Решение № 15 от 04.02.2011 г.](#) по т. д. № 326/2010 г. на ВКС, II ТО и др./. По отношение на продължителността на погасителната давност приложима е разпоредбата на [чл. 110 ЗЗД](#), като вземането се погасява с изтичането на петгодишна давност, която започва да тече от плащането на обезщетенията.

В случая, видно от представените платежни нареждания, *** е извършил плащания на обезщетенията, както следва: на 29.08.2019 г., на 18.06.2020 г., на 23.09.2020 г., на 25.11.2020 г., и на 08.12.2020 г. Исковата молба е подадена в съда на 28.11.2022 г., към

който момент петгодишния давностен срок не е изтекъл. При това положение наведеното в тази връзка възражение на ответника се явява неоснователно.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноси в общ размер на 450 лв., от които 50 лв. – заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за особен представител, и 100 лв.- юрисконсултско възнаграждение (определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК).

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. Т. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати на ***, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ***, ет. ***, на основание чл. 558, ал. 7, вр. чл. 557, ал.1, т. 2, б. „а“ КЗ, сумата от 1000 лв., предявен като частичен иск от общо заявена претенция в размер на 270368,56 лв., представлява сбор от изплатени суми, въз основа на решение № 3779/2018 г. на СГС, 14 състав, и Решение № 5859/2019 г. на САС, 14 състав, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 28.11.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА С. Т. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати на ***, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ***, ет. ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 450 лв. – сторените разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____